

παρήσ' α' απολώλεκεν. ¹⁶ ἦ δὲ, Φασί, καὶ ἐκ-
κλήτης καὶ τὰ τῆς σχολῆς ἀδιαφοροῦ. οὐτε γὰρ
ταῖς τῶν ἢ παρ' αὐτῶν βλέπειν, οὔτε βαβρα
κυλάει δύναιτο. ἀλλ' οὐκ ἀνακτοῦς ἐτυχε περι-
πατῶν ἢ καθήμενος, κρούει, καὶ αὐτοῦ τούτου τὸν

¹⁷¹ τρόπον διακειμένον. ¹⁷ ἀγωνιάτης μέντοι, Φα-
σίν, ἢ ἄλλως καὶ Φιλόδοξοι. ὥστε τοπρίτερον
τέτοιον συνεικαδομύοντες αὐτῆς τε καὶ ὁ Ἀσκλη-
πιάδης, ὁ μὲν Ἀσκληπιάδης ἐφαίνοτο γυμνός
ἐπὶ τοῦ τέγματος τὸν πηλὸν παραφέρειν. ὁ δὲ, εἴτι-
να ἴδει ἐρχόμενον, παρεκρύπτετο. ἐπεὶ δ' ἤφατο
τῆς πολιτείας, οὔτως ἢ ἀγωνιάτης, ὥστε καὶ
τὸν λιθωντῶν τίθει, διημαρτε καὶ τοῦ θυματη-
ρίου. καὶ ποτε Κράτητος περιστάμενον αὐτόν, καὶ
καθασπομένου εἰς τὸ ὅτι πολιτεύεται, ¹⁸ ἐκείλευσε

τις εἰς τὸ δεσποτήριον ἐμβαλεῖν αὐτόν. τὸν δὲ
μηδὲν ἦτον τρεῖς παρόντα καὶ ὑπεκρύπτοντα,
Ἀγαμέμνονι τε καὶ Ἥγησίπολι ἀπακαλεῖν. ἢ
¹³² δὲ πῶς ἤρεμα καὶ δεσιδαίμονέστερος. * σὺν γὰρ
Ἀσκληπιάδῃ κατ' ἀγωνίαν ¹⁹ ἐν πανδοκείῳ ποτὲ
κρεάτων πίπτουμένων φαγῶν, ἐπειδὴ μάθῃ, ἐ-
ναυτία τε καὶ ἀρχία. ἔως Ἀσκληπιάδης ἐπέτιμη-
σεν αὐτῶν, ὡς οὐδὲν, εἰπῶν, ἠρόχλησεν αὐτόν
τα κρέα, ἢ δὲ περὶ τούτων ὑπόνοια. τὰ δ' ἄλλα
μεγαλόψυχος ἀνὴρ ἦν καὶ ἐλευθέριος. κατὰ τε
τὴν ἔξιν τὴν σωματικῶν, ἤδη καὶ πρὸς βύτης ὕ-
νεμ. Ceteroqui magnanimus fuit vir, et planè liberalis.

ad hoc, que mox etiam ibidem dicitur. Chrysi-
pus vocatus ad hoc in discipulis, nimio mero dilictus,
interclusus spiritibus exspiravit. Ita Erpe cum bo-
vibus nominant, nihil aliud quam convivium volunt,
cum de hoc proprie dicta, nulla omnino mentio,
aut verò, commemorandi occasio. Ut omittam,
quam durum sit, in te hoc, ex sacrificio, veteri.
Notatur igitur hominis avaritia, & inconfusus ar-
dor, qui fervente jam convivio, & comotatione (ut
fieri amat) liberus procedente, cerprum seminem
(aut inereceptionem potius) intermittere non poterat,
& inde vix non leve periculum adit. Mer. Casaub.

¹⁶ ἦ δὲ, φασί, καὶ ἐκκλητικός. Mirum hanc vocem
ita ferri etiam apud Helychium Milesium, qui hæc
descripsit, ut multa alia. Assentior autem Had. Junio
legenti, ἐκλυτός, ἐκλυτός & ἐπίτης idem sunt, ut do-
cet Eustathius. If. Casaub.

¹⁷ ἀγωνιάτης.] Suspectum alicui possit esse voca-
bulum ἀγωνιάτης, utpote cuius usus nullum aliunde

didisse. Erat autem, ut fertur, et simplici
in docendo apparatus, neque in schola ul-
lim circa illum, ut fieri solet, ordinem
vidiffes. Non subsellia erant per gymtum
disposita, sed ut singulari aut ambulare aut
federe contingebat, ita illum audiebant.
* Aliàs tamen gloriæ avidum, ignominiaz
que metuentem fuisse tradunt. Adeo ut
cum sub primum amicitie tempus fabrum
in adificando, ipse atque Asclepiades ad-
juvarent, et Asclepiades super teetum lum-
tum ferre cerneretur nudus, is, si quem
aspiceret pretereuntem, occultaretur.
Postea verò quam ad Rempublicam ac-
cessit, ita erat anxius atque sollicitus, ut
cum aliquando thura poneret, extra thu-
ribulum miserit. Circumfeterat illum Cra-
tes aliquando, et quòd civilia negotia sub-
misset probro dabat: tum ille quibusdam
preceptis ut illum carceri includerent. Il-
le nihilominus pretereuntem observabat,
seque erigens Agamemnonium et civitatis
ducem vocabat. Erat autem quodammodo
et in superscriptionem prior. * Mandu-
caverat quippe aliquando per ignorantiam in
taberna meritoria projectas carceas cum
Asclepiade. Id cum animadvertisset, nau-
sea palloreque turbabatur, donec illum
Asclepiades severius objurgans, non car-
nes diceret ejusce mutationis causam esse,
sed presumptam de illis factam opinio-
nem. Corporis in eo jam senis habitus, et status

exemplum afferatur: sed utrobique scriptum est in o-
mnibus nostris vet. cod. Eius autem à verbo ἀγωνιάτης
origo manifesta est. Interpret tamen priore in loco
recedit. Ignominia mentiens: in posteriori, Anxius
atque sollicitus. At Bud. Trepidator, Formidator. H.
Steph.

¹⁸ ἐκείλευσε τὴν εἰς τὸ δεσποτήριον ἐμβαλεῖν αὐτόν.]
Appare Menedemum tunc alioquin peggillatru fun-
dum, cui jus fuerit coniciendi in carcerem. nam
fuisse et obtemporatum, & aliquando hæsisse Cra-
tecem in mala mansione, ex sequentibus patet. If.
Casaub.

¹⁹ ἐν πανδοκείῳ ποτὲ κρεάτων πίπτουμένων φαγῶν.]
Intelligit carnem morticinam, & que Graecis κρεατίνια
dicuntur. Fuit autem hæc veterum si perfitio, ut o-
mnia sua morte exincta funesta existimarent: quòd
adeo religiose ab his factatum, et Romæ calcos aut
soleas fieri Flaminiis mortue pecedis orio uesti ha-
beretur. Festus. Idem.

durabat qui erat in juvene, athleta instar
firmus, validus atque adulta facie, obesus
item et attritus fuit, mediocritique proce-
ritatis, ut ex ea conflat imagine quæ Ere-
trie in veteri stadio cernitur. Est enim ve-
luti ex industria ita sculpta, ut eandem
¹³³ ferè nuditatem corporis præferat. * Erat
præterea in suscipiendis amicis omni ofi-
cio deditus, et quia parum salubris erat
Eretrie aër, frequentia celebrabat con-
vivia; quibus quandoque aderant poetæ
et musici. Amabat Aratum, et Lycophro-
nem Tragicum poetam, Antagoramque
Rhodium. Sed maximè omnium studebat
Homero. Deinde etiam Lyricis, denique
Sophocli, atque Achæo inter Satyros ve-
luti secundas partes, Æschilo autem pri-
mas ferè dabat. Unde et adversus eos
qui contra in Republica sentirent, ita fe-
rebatur:

Deprehosus olim est ab impotenti celer,
Et tarda cepit testudo regem alitum.

Hæc autem Achæi sunt ex Omphale saty-
rica. * Falluntur igitur qui illum nihil præ-
caverat quippe aliquando per ignorantiam in
taberna meritoria projectas carceas cum
Asclepiade. Id cum animadvertisset, nau-
sea palloreque turbabatur, donec illum
Asclepiades severius objurgans, non car-
nes diceret ejusce mutationis causam esse,
sed presumptam de illis factam opinio-
nem. Corporis in eo jam senis habitus, et status
erat, inque ea componenda tanta ac-
curatone, ut illi difficile occurreretur.

²⁰ Καὶ διὰ τὸ νοσηθεῖ τῆς ἑστρίας πάλαι συνάγειν
ἐπιπέσει.] Ait Menedemum frequentia convivia agi-
tare solitum: & causam adjicit: Quia, inquit, Ere-
trie aër morbosus. Ergo, ut video, te auctore,
Lætrii, epule lautiores & invitatio liberior contra aë-
rem in salubrem & pestilentem saluti sunt. O homi-
nem capitale & verè subtile! Miror autem Ha-
driani Junii Ithomachum, qui hæc potuerit conoque-
re; nam totidem literis habetur ille locus apud Hely-
chium illum Lætrii compilatorem. quod non mira-
bifici qui observaverit plerasque mendas Lætrianorum
codicum apud eum (non enim dicam ab eo) esse re-
tentas. Ergo tamen non dubito in hæc hic aliquid ab
excursore esse admittum flagitium. suspicantur au-
tem deesse aliquid. Itaque totum locum unius vocule
aliject one, transpositis quibusdam, restitimus. ἔν-
δη καὶ φιλεκδομα διὰ τὸ νοσηθεῖ τῆς ἑστρίας. καὶ φιλε-
κδομα.

πάρχων, οὐδὲν ἦτον ἀβηκτοῦ στερεός τε καὶ ἐ-
πικεκαυμένος τὸ εἶδος. πίων τε καὶ πετημένους.
τὸ δὲ μέγεθος σύμμετρος, ὡς ἔβλεον ἐν τοῦ εἰκο-
νίου τοῦ ἐν Ἐρετρίᾳ ἐν τῷ ἀρχαίῳ σταδίῳ. ἔστι
γὰρ, ὡς ἐπίτηδες, παραγυμνῶν, τὰ πλείστα
μέρη φαῖνον τοῦ σώματος. * ἦν δὲ καὶ φιλόπο-
δος, ²⁰ καὶ, διὰ τὸ νοσηθεῖ τῆς ἑστρίας,
πλείω συνάγειν συμπόσια. ἐν αἷς καὶ πικρῶν
καὶ μουσικῶν. ²¹ ἦσπετο δὲ καὶ ἄρατον, καὶ
Λυκίφωνα τὸν τῆς τραγωδίας ποιητῆν, καὶ τὸν
Ἰόδιον Ἀνταγόραν. μέλιστα δὲ πάντων Ὀμήρου
προσεχόν, εἰτα καὶ τοῖς μελικίῳ, ἔπειτα Σοφο-
κλεῖ καὶ δὴ καὶ Ἀρχαῖῳ, ὥστερ καὶ δυστεριον ἐν
τοῖς Σατύροις, Ἀισχύλῳ δὲ τὸ πρῶτον ἀπεδί-
δου. ὅθεν καὶ πρὸς τοὺς ἀντιπολιτευομένους ²² ταῦ-
τα, φασί, προσεφέρετο,

Ἡλίσκετ' ἄρα καὶ πρὸς ἀσθενῶν ταχυσ.
Καὶ πρὸς χελώνης αἰετός θραχεὶ χρόνῳ.

²³ ταῦτα δὲ ἔστιν Ἀχαιοῦ ἐκ τῆς σατυρικῆς Ὀμ-
φάλης. * ὥστε πταίσουσιν οἱ λέγοντες μηδὲν αὐ-
τῶν ἀνεγνωσκῆναι πλὴν τῆς Μηδείας τῆς Εὐριπίδου,
ἢ ἐν τοῖς Νεόφρονος εἶναι τοῦ Σικυωνίου φασί. τῶν
δὲ διδασκάλων τῶν περὶ Πλάτωνα καὶ Ξενοκρά-
την, ἔτι τε Παραβάτην τὸν Κυθνηαῖον κατεφέρε-
ναι. Στίλπωνα δὲ ἐβανουμάκει. καὶ ποτε ἐρωτη-
θείς περὶ αὐτοῦ, ἄλλο μὲν οὐδὲν εἶπε πλὴν ὅτι
ἐλευθέριος. ἦν δὲ καὶ δυσκατανήτος ὁ Μενέδη-
μος, καὶ ἐν τῷ συνθεῖσθαι δυσαναγωγιστος.

πίδαρκα καὶ πάλαι συνάγειν συμπόσια. sententia plana,
est modo cetta. Idem.

²¹ Ἀρατῶν. Ἐ Λυκοφρονῆται τραγικῶν ποίητων. Ἐ
Ἀνταγόραν Ρηθίου ἀνατοῦ ἑστρίας. Aratus & Lyco-
phron ex numero fuerunt scriptæ poetarum, qui quod
septem essent, ex pleiade dicebantur. quorum nomi-
na sunt: Theocritus, Aratus, Nicander, Apollonius
Philius, Homerus junior, & Lycophron. Vixerunt
autem omnes rege Ptolemæo Philadelpho. Alibi.

²² Ταῦτα, φασί, προσεφίσητο.] Ergo προσεφίσητο,
ut alibi in Zenone, συνάγειν τε περιφίσητος στήριον.
Sic Erpe. If. Casaub.

²³ Ἡκε αἰετὸν Ἀχαιοῦ ἐκ τῆς σατυρικῆς Ὀμφάλης.] A-
thenæus de Achæo sæpe mentionem facit, epulæque ex
Omphale versiculos quosdam pronuntiat, quos ego
consulto prætermitto, brevitate studens. Athen. 230.
Alibi.

πάν, ὅτι Ἀσιγλητιάδης αὐτῷ, καὶ κατὰ γῆς ἂν, τὰς θύρας ἀνοίγει. ἦσαν δ' οἱ σωματοποιήσαντες αὐτοὺς, Ἰπώνικος τε ὁ Μακεδῶν, καὶ Ἀγλήτωρ ὁ Λαμνέος ὁ μὲν, ἑκατέρω δούς τριακοντα μιάς, ὁ δ' Ἰπώνικος Μενεδέμῳ εἰς εὐδοσίαν τῶν θυγατέρων δυσχλίδιας δραχμάς. ἦσαν δὲ τρεῖς, καθά Φσην Ἡρακλεΐδης, ἐξ Ἰωρκτίας αὐτοῦ ἡ γυναικὸς γεγεννημένοι. * 30 τὰ δὲ συμπίσια τούτου ἐπινοεῖτο τὸν τρόπον προηριστά μετὰ θυνῶν ἢ τριῶν, εἰς βραδείας ἢ τῆς ἡμέρας, ἐπειτὰ τις ἐκάλει τοὺς παραγενομένους, καὶ αὐτοὺς ἠθῆδειπνηκότας, ὥστε εἰς τὴν βᾶττον, ἀνακαμπτῶν ἐπιουθάνετο τῶν ἐξόντων τί εἴη παραμειμένων, καὶ πᾶς ἐχοι τοῦ χρόνου. εἰ μὲν οὖν λαχά-

30 Τὰ δὲ συμπίσια τοῦτον ἐπινοεῖτο τὸν τρόπον.] Totus hic locus penè ad verbum sumptus est ex Antigonō Caryllio: quod tutor Diogenem præter suum morem, nos edasse: quia autem Athenæi beneficio extant hodieque verba Antigoni, spero me facturum tunc studiosis hominibus gratam si, et totum Antigoni locum appofferet, quo facilius confiteri hæc possunt. Antigonos δὲ ὁ Κασσίνος (ait Athenæus in x.) ἐν τῇ Μενεδέμου βίῃ, τὸ διάταξο διανομῆς τοῦ πατρὸς τῷ φιλοσόφῳ συμβουσίῳ, φησὶ, ὅτι ἦν τὰ μὲν δεύτερος ἢ τρίτος, κατ' ἐαυτὸν, καὶ οὐκ οὐδὲν τοῦ πατρὸς ἐπινοεῖτο. ἢ γὰρ τὸ τοῦ Μενεδέμου τούτου ἄριστον, ὡς ὅς ἔστιν ὅτι προηριστά μὲν τῆς ἡμέρας, ἀνακαμπτῶν παρὰ τὰς θύρας ἀνοίξαντος τῶν ἐξόντων παιδῶν τὴν παραμεινόντων εἶναι, καὶ πᾶς ἐχοι τῶν χρόνου συμπίσιας τὸ ἄριστον, ἐπὶ μὲν οὖν ἀκούσιον λαχέων ἢ τριῶν, ἀρχαίων, ἐπὶ δ' ἐπὶ κρεάδιον, εἰσημῶν εἰς τὸ ἐπὶ τοῦτο παραγενομένων οἴκῳ. Ἐν δὲ τοῦ μὲν θέρος ἡτοιμασμένης ψιλίας ἐφ' ἑαυτὰς κλίνας τοῦ δὲ χειμῶνος, κἀκῶν, προκηφάλιον δὲ αὐτῶν φέρον ἑκατέρω ἑαυτῶν, τὰ δὲ περιγενομένων ποτήριον οὐ μείζον ἢ κοτυλιαιόν, τράχημα μὲν θέρος ἢ κύματος συνιστά, ποτὶ δὲ καὶ τῶν ὀρειῶν εἰσιφιστό τι, τοῦ μὲν θέρος ἢ ἡλίου, τοῦ δὲ ἕως, ἀρχαί, κατὰ δὲ τὸν χειμῶνα ὀρειῶν ἕλκωδι, μετρησὶ δὲ καὶ πᾶσι τούτων Ἀνακλήτων ὁ Καλλικλῆος, vide reliqua. Idem.

Convivia ad hunc fere modum celebrabat. usque ad, duo vesiculos Lycophronis.] Modus, quo Menedemum convivio celebravit Lærtius ait, aliquid habet obscuritatis. Ego tamen meam sententiam exponam, & quibus de causis adductis eam probaverim, explicabo. Menedemi convivium frugalitate commendabatur. quantum autem ex Lærtii verbis conjectura consequi possim, quomodò erat Menedemi prandium, quòd post alorum cenam ab eo unà cum duobus tribus eodem tempore intraret. Volebat tamen in eo convivio eos quoque adesse, qui post cenam adventissent, nedum eos, qui autè cenam: ex quo hominibus

dixisse, Asclepiades etiam sepultus ei manus aperit. Erant autem qui ambos fovissent Hipponicus Macedo, et Agator Lamiæus. Ex his ille utrique triginta minas largitus: Hipponicus verò Menedemo duo milia drachmarum in filiarum dotem. Susceperat autem, ut ait Heracleides, in Europa uxore tres. * Porro convivium in hoc modum faciebat. Prius ipse cum duobus aut tribus prandebat, usque dum dies in vesperam vergeret. Tum verò vocabat quispian eos qui adventerant, et ipsos jam cenatos. Itaque si quis citius venisset, deambulans percontabatur exeuntes, Quid esset appositum, ac quomodo eo tempore. Et si quidem vel olusculum, hi

frugalitas in victu intelligitur, apud quem vel hi qui jam cenavissent, prandere possent: quod eo quoque facilius fieri poterat, quod ut ait Lærtius, ad multam diem prandere, & fortasse multo post horam nonam: quæ hora apud antiquos cenæ statuta fuisse videtur. Ut autem sententia ista ex Lærtii verbis eliciatur, verba sic legenda esse existimamus, ἕντετα τις ἐκάλει τοὺς παραγενομένους, καὶ αὐτοὺς τοῦ ἐπιουθῆσαι πικρέας, in quo nihil aliud de veterè lectione mutamus, nisi quod pro παραγενομένους legimus παραγενομένους, unius litteræ mutatione: neque id tamen sine auctoritate Athenæi, ex quo totus ille Lærtii locus translatus est, apud quem sic legi contempimus, pro-nomini autem αὐτῶν addimus articulum prepositivum ejusdem casus, idque ex eodem Athenæo, cuius verba eodem de Menedemi convivio loquentis, quoniam eadem omnino sunt apud Lærtium, & qua lectionem nostram confirmant, nullò modo prætermittenda fuerunt. Historiam autem Menedemi convivii uterque ab Antigonō Caryllio mutuavit est. qui ejus vitam scripsit. Athenæi verba sunt, Αντίγονος δὲ ὁ Κασσίνος ἐν τῇ Μενεδέμου βίῃ, τὸ διάταξο διανομῆς τοῦ πατρὸς τῷ φιλοσόφῳ συμβουσίῳ, φησὶ, ὅτι ἦν τὰ μὲν δεύτερος ἢ τρίτος κατ' ἐαυτὸν, καὶ οὐκ οὐδὲν τοῦ πατρὸς ἐπινοεῖτο. ἢ γὰρ τὸ τοῦ Μενεδέμου τούτου ἄριστον, ὡς ὅς ἔστιν ὅτι προηριστά μὲν τῆς ἡμέρας, ἀνακαμπτῶν παρὰ τὰς θύρας ἀνοίξαντος τῶν ἐξόντων παιδῶν τὴν παραμεινόντων εἶναι, καὶ πᾶς ἐχοι τῶν χρόνου συμπίσιας τὸ ἄριστον, ἐπὶ μὲν οὖν ἀκούσιον λαχέων ἢ τριῶν, ἀρχαίων, ἐπὶ δ' ἐπὶ κρεάδιον, εἰσημῶν εἰς τὸ ἐπὶ τοῦτο παραγενομένων οἴκῳ. Ἐν δὲ τοῦ μὲν θέρος ἡτοιμασμένης ψιλίας ἐφ' ἑαυτὰς κλίνας τοῦ δὲ χειμῶνος, κἀκῶν, προκηφάλιον δὲ αὐτῶν φέρον ἑκατέρω ἑαυτῶν, τὰ δὲ περιγενομένων ποτήριον οὐ μείζον ἢ κοτυλιαιόν, τράχημα μὲν θέρος ἢ κύματος συνιστά, ποτὶ δὲ καὶ τῶν ὀρειῶν εἰσιφιστό τι, τοῦ μὲν θέρος ἢ ἡλίου, τοῦ δὲ ἕως ἀρχαί, κατὰ δὲ τὸν χειμῶνα ὀρειῶν ἕλκωδι, μετρησὶ δὲ καὶ πᾶσι τούτων Ἀνακλήτων ὁ Καλλικλῆος, vide reliqua. Aldob.

MENEDEMUS Regi DEMETRIO gaudere.

141 * A Udio tibi de nobis plurima fuisse narrata, etc. Per cum illum admonet, cavere unum ex his, qui sibi essent infensii, Æschylum nomine.

vel falsamentum audissent, recedebant: fin verò carnes, ingrediebantur. Lectulis æ-late floræ, hieme vervecum pelles superponebant. Porro vulvarum sibi afferri oportebat. Poculum quod circumferbatur cotula majus non erat. Bellaria illis fabæ ac lupini. Interdum vero de æstivis fructibus pira, vel mala pupinea, vel cicera, fæpe et carica. * Ea omnia memorat Lycophron in satyra quam inscripsit Menedemum, philosophi conscribens laudes: quarum quedam hujusmodi quoque sunt,

Ut ex ruffulo poculum convivio Versatur illis ad mansuram, sed inera Sermo eruditus studiosis sunt bellaria. Primum igitur contemptui haberi cepit, canisque ab Eretrienibus ac delirus appellari. Postea verò in summa admiratione omnium fuit, ad eum ut civitatis quoque gubernacula sibi traderentur. Legationibus ad Ptolemaum et Lyfimachum functus, ubique honoratus est. Quinetiam ad Demetrium legatus, cum illi civitas ducenta quotannis talenta perfolveret, ut quinquaginta remitterentur effecit. Apud quem accusatus quod Ptolemæo civitatem tradere studeret, per epistolam se purgavit, cujus hoc initium est:

31 Τὰρῆχιον] Non aliud quam τὰρῆχιον legitur interpretem, sed aliud quam *Sarcocollum* scripsisse credendum est, quod videlicet à sale derivatum esset. *Henr. Steph.*

32 Quæ omnia Lycophron.] Lycophronem Chalcedensem significat, cum, cujus extat Alexandra tragedia. Ex eo autem poemate, quod hic à Lærtio citatur, multos versus alferit Athenæus eo, quem supra amulimus, loco, in quibus tertium hic à Lærtio citatum aliter, quam apud eum fertur, uno scilicet verbo mutato.

MENEDEMUS Regi DEMETRIO gaudere.

141 * A Udio tibi de nobis plurima fuisse narrata, etc. Per cum illum admonet, cavere unum ex his, qui sibi essent infensii, Æschylum nomine.

νον ἢ τὰρῆχιον, ἀνεχέουρον εἰ δὲ κρεάδιον, εἰσησαν. ἢ δὲ τοῦ μὲν θέρος ψιλίας ἐπὶ τῶν κλιναίων τοῦ δὲ χειμῶνος, κἀκῶν, προκηφάλιον δ' αὐτῷ φέρον εἶναι. τὸ τε περιγενομένων ποτήριον οὐ μείζον ἢ κοτυλιαιόν, τράχημα, θέρος, ἢ κύματος ἐστὶ δ' ὅτε καὶ τῶν ὀρειῶν ἄπιστος, ἢ ῥία, ἢ ἀρχαί, ἢ νη δὲ ἰσχυράδες, * 33 ἀ πάντα Φσηνίον ὁ Λυκάφρων ἐν τοῖς πεπονημένοις σατύροις αὐτῷ, οὗς Μενεδέμῳ ἐπέγραψεν, ἐγκάμῳν τοῦ φιλοσόφου πῆσας τὸ δρᾶμα. ἂν καὶ τινα ἐστὶ τοιαῦτα.

33 Ὡς ἐκ βραχέας δαιτὸς ἢ βραιά κύλιξ Αὐτοῖς κινδύεται πρὸς μέτρον, τράχημα δὲ Ὁ σωφροσύνης τοῖς φιληκείας λόγος. τὰ μὲν οὖν πρῶτα κατεφρονεῖτο, κύνων καὶ λήρος ἐπὶ τῶν Ἐρετριῶν ἀκούων ὕστερον δ' ἐθαυμάσθη, ὥστε καὶ τὴν πόλιν ἐχειρῆσασθαι. * ἐπίρροβουσε δὲ καὶ πρὸς Πτολεμαίων, καὶ Λυσίμαχον, τῶν μόνον πανταχοῦ οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πρὸς Δημήτριον, καὶ τῆς πόλεως διακίσεια τάλαντα τελευτῶν πρὸς ἔτος αὐτῶν, τὰ πενήτηντα ἀφείλετο πρὸς οὐ διαβλήθεις, ὡς τὴν πόλιν ἐχειρίζαν Πτολεμαίων, ἀπολογεῖται δὲ ἐπιστολῆς, ἢ ἀρχῆς.

Ἐμφανιστῶν τῶν ἐν αὐτῷ λόγος. apud Lærtium enim pro ἰσῆμῳ legitur φιληκείας. Aldob.

33 Ὡς ἐκ βραχέας δαιτὸς] Vide Gulielmī Canteri Lect. lib. vi. cap. xvii. ubi hos Lycophronis versus declarat. *J. Casaub.*

34 Legatus ad Ptolemaum, & Lyfimachum missus est.] s. d. ad Demetrium quoque.] Omnes Macedonum reges, ex quibus Demetrius prior regnavit, deinde Lyfimachus interjecto Pithro, postea Ptolemæus, *Eusebii.* Aldob.

MENEDEMUS Regi DEMETRIO gaudere.

MENEDEMUS βασιλεῖ ΔΗΜΗΤΡΙῳ χαίρειν.

141 * Α Κύου πρὸς σε ἀνατεθῆνες περὶ ἡμῶν. Ἰ λόγος δὲ διαβλέπειν αὐτὸν τῶν ἀντιπαιλιτευμένων τινὰ Λισχυλῶν.

Δακεί δ' ἐμβριθέστατα πρεσβεῦσαι πρὸς Δημήτριον ὑπὲρ τοῦ Ὠρωποῦ, ὡς καὶ Εὐφάντης ἐν ἱστορίαις μνημονεύει. ἡ γὰρ αὐτὸν καὶ Ἀντίγονος, καὶ μαθητὴν ἀνεκέρυττεν αὐτὸν. καὶ ἡνίκα ἐνίκα τοὺς βαρβάρους περὶ λυσιμαχίαν, γράφει ψήφισμα αὐτῷ Μενέδημος ἀπλῆν τε καὶ ἀκίλακον, οὗ ἡ ἀρχή,

142. * Οἱ στρατηγοὶ καὶ οἱ πρόβουλοι εἶπον, Ἐπειδὴ βασιλεὺς Ἀντίγονος μάχῃ νικήσας τοὺς βαρβάρους, παραγίνεται εἰς τὴν ἰδίαν, καὶ τὰλλα πάντα πρᾶσσει κατὰ γνώμην, εἶδεξε τῆ βουλῆ καὶ τῷ δήμῳ. διὰ ταῦτα δὴ καὶ τὴν ἄλλην Φιλίαν ὑπαπτευθεὶς προδιδόναι τὴν πόλιν αὐτῷ, διαβάλλοντας κριστοδήμου, ὑπέστηλθε καὶ διετρίβην ἐν Ὠρωπῷ, ἐν τῷ τοῦ Ἀμφιάρου ἱερῷ· ἔνθα χρυσῶν πτηνῶν ἀπολομένων, καθὰ Φησὶν Ἐρμιππος, δόγματι καινῷ τῶν Βοιωτῶν ἐκελεύθη μετελθεῖν. ἐντεῦθεν ἀθυμήσας λαθραίως παριστάς εἰς τὴν πατρίδα, καὶ τὴν τε γυναῖκα καὶ τὰς θυγατέρας παραλαβὼν, πρὸς Ἀντίγονον ἐλθὼν, ἀθυμία τὸν βίον κατέστρεψε. * Φησὶ δ' αὐτὸν 143. Ἡρακλείδης, πᾶν τοῦναντίον, πρόβουλον γενόμενον τῶν Ἐρετριῶν, πολλακις ἑλευθερώσας τὴν πόλιν ἀπὸ τῶν τυράννων ἐπαγομένῳ Δημήτριον. οὐκ ἂν δὴ οὖν προδύναι αὐτὸν Ἀντιγόνῳ τὴν πόλιν, ἀλλὰ διαβολὴν ἀναλαβεῖν ψευδῆ. Φοιτᾶν τε πρὸς τὸν Ἀντίγονον, καὶ βούλεσθαι ἑλευθερώσας τὴν πατρίδα. τοῦ δὲ μὴ εἰκότος, ὑπ' ἀθυμίας ἀσπίτησαντα ἑπτὰ ἡμερῶν, τὸν βίον μεταλλάξας. τὰ μείζονα τοῦ καὶ Ἀντιγόνος ὁ Κάρυστιος ἱστορεῖ. μόνον δὲ Περσῶν διαπύρσιν εἶχε πόλεμον. ἐδοκεῖ γὰρ, Ἀντιγόνου βουλομένου τὴν δημοκρατίαν ἀποκαταστήσαι τοῖς Ἐρετριεῦσι χάριν Μενέδημου, κολύσαι. * διὸ καὶ ποτε παρὰ πότον ὁ Μενέδημος ἐλέγξας αὐτὸν τοῖς λόγοις, τὰ τε ἄλλα εἶπε, καὶ δὴ, φιλόσοφος μὲν τοῦ τοιοῦτος. ἀνὴρ δὲ καὶ τῶν ὑπὸν καὶ τῶν γεννησάντων κακιστός. ἔτελεύτα δὲ, κατὰ τὸν Ἡρα-

1. Eum Antigonis quoque amicus.] Macedonum & ipse rex. Alder.

3. Ακίλακος.] Non ἀκίλακος sed ἀκίλακος incertus. quoque legit, & recte interpretatus est, Ab ἁφ' ἁμαρτίας αἰσινον. Henr. Steph.

Constat illum ad Demetrium pro Oropo gravissimè legatione functum, ut Euphanthus quoque in historiis meminit. Erat ejus in primis studiosus Antigonus, seque ipsius discipulum esse prædicabat. Et cum Barbaros fudisset, circa Lyfismachiam, decretum ei Menedemus scripsit simplex atque ab assentatione alienum, cujus initium est.

* Duces et consilii primores dixerunt, 142. quoniam Antigonus rex, prælio domitis Barbaris, in regnum rediit, et cetera omnia cum ratione administrat, visum est senatui ac plebi. Horum igitur gratia, et præterea propter summam cum illo amicitiam, quod illi civitatem proderet, suspectus habitus, calumniante Aristodemmo, clam exiit, atque Oropi moratus est in Amphiarai fano. Ibi cum perisissent aurei calices, ut Hermippus ait, communi Bœotiorum decreto loco migrare iussus est. Inde profectus increns et patriam clanculum ingressus, uxorem ac filias sumens, se ad Antigonum contulit, ibique vitam merore terminavit. * Refert Heraclides his omnino contraria. Nam illum senatus principem urbem Eretriam à tyrannide sepe liberasse, qui Demetrium inducere studebant. Non igitur Antigono prodidisse civitatem, sed falsam subisse calumniam: profectumque ad Antigonum, cum ut patriam è servitute eriperet, illum inducere non posset, septem dies totos cibo abstinuisse, atque ex animi dolore vita excellisse. His similia et Antigonus Carystius refert. Soli autem Persæ inexorable indidit bellum. Hand enim obscurum erat Antigonum cum Menedemi gratia, Eretrienibus rempublicam voluisset restituere, ab eo fuisse prohibitum. Quocirca 143. in convivio Menedemus in illum acriter instructus, inter cetera sic ait, Atqui iste quis, dem philosophus est, sed vir omnium qui sunt, vel futuri sunt, profecto nequissimus. Moritur autem ut ait Heraclides, septua-

4. Ελευθερώσαι.] Γράφεται ἑλευθερώσαι τὴν πατρίδα ἀπὸ τῶν. Idem.

5. Τοιοῦτος.] Pro τοιοῦτος legitur etiam εὐδης, & quidem adjuncta interrogacionis nota. Idem.

6. Ἐθὴμακιστός.] Γράφεται ἐθὴμακιστός. Idem.